

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. С., 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С. в публично заседание на девети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галина Д. Василева

при участието на секретаря
като разгледа докладваното от Галина Д. Василева Административно наказателно дело № 20213420200357 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 – чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЕТ „Д. - В. И.“ с.А., общ.А., обл.С., ЕИК, представляван от В. Д. И. чрез адвокат С.Н., против Наказателно постановление № 19-001258/02.06.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” гр.С., с което на ТД-жалбоподател, на основание чл.414, ал.1 КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл.128, т.2 от Кодекса на труда.

В жалбата са изложени доводи за неспазване изискванията на чл.42 и чл.57 ЗАНН поради непосочване на дата и място на нарушението, като се счита, че не е осъществено административно нарушение. Подчертава се, че при неизпълнение на задължението по чл.128, т.2 КТ последицата не е прилагане на санкцията по чл.414, ал.1 КТ, а възниква право на иск за изправния работник, чрез който да се възстанови установеното от закона, но нарушено правно положение. Подчертава се, че трудовото възнаграждение на работника Д. М. не е било изпълнено целенасочено поради това, че поведението му не го очертало като добросъвестно изпълняващ трудовите си задължения. Моли се за отмяна на наказателното постановление, присъждане на направените по делото разноски ведно със законната лихва, считано от датата на

влизване в сила на окончателния съдебен акт. Пред съда жалбата се поддържа чрез представител по пълномощие.

Административнонаказващият орган при Дирекция „Инспекция по труда” гр.С., чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна. Изразява становище за пълна съобразеност на процесното НП с изискванията на процесуалния и материалния закон, Обръща внимание на предвидения законодателно цялостен държавен контрол за спазване на трудовоправните отношения, без да се оспорва техния частноправен характер. Излага доводи в отговор позицията на жалбоподателя, моли за потвърждаване на наказателното постановление и присъждане на разноски за процесуално представителство.

Районна прокуратура-С., при редовност на призоваване, не се представлява, не е депозирано становище.

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от надлежна страна, предвид което се явява процесуално допустима.

Съдът, след запознаване с доказателствата по делото, обсъдени поотделно и в тяхната взаимовръзка, преценка доводите на страните и въз основа на закона, намира за установено следното:

По силата на Трудов договор № 254/02.03.2021г., сключен между търговеца-жалбоподател и Д. В. М., последният бил ангажиран със срок на изпитване шест месеца като „шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“, с възлагане на извършваната работа от търговеца по неговото седалище и адрес на управление с.А., общ.А., обл.С., ул. „Г. Ч.“ № ..., с основно месечно трудово възнаграждение 650 лева. В рамките на срока за изпитване трудовото правоотношение било прекратено на 28.04.2021г. със заповед на работодателя.

На 05.05.2021г. Д. М. подал сигнал в Главна дирекция „Инспекция по труда“ за незаплатено му възнаграждение за последния месец работа и сума за изминати километри. При извършената на 18.05.2021г. проверка от служители на Д „ИТ“ - С. – св.Р.П. – главен инспектор и М.Д. - главен инспектор, се установило, че работодателят не е заплатил в срок до 10.05.2021г. (съобразно предвиденото в трудовия договор) дължимата работна заплата за месец април 2021г. в размер на 536.47 лева – като чиста сума за получаване, както и че е му е направил удържки в размер на 911 лева от последното трудово възнаграждение, включващо последната дължима заплата за месец април 2021г. и остатък от дължимото възнаграждение за пропътувани километри.

Констатациите им били отразени в Протокол № ПР 2115310/18.05.2021г., екземпляр от който бил връчен на собственика и представляващ търговеца В. И.. В

присъствието на същия бил съставен и АУАН № 19-001258/28.05.2021г., за нарушение на чл.128, т.2 от Кодекса на труда. Въз основа на акта било издадено процесното НП, възпроизвеждащо словесно и откъм правна квалификация вмененото на търговеца-жалбоподател нарушение, с налагане на предвидената в чл.414, ал.1 КТ имуществена санкция в минималния размер от 1500 лева.

Съдът констатира, че при образуване на административно-наказателното производство и неговото протичане не са допуснати нарушения на установените от закона правила, които да рефлектират негативно на същото, като е зачетено и правото на защита на наказвания правен субект.

АУАН и НП са издадени в установените от закона срокове и при съобразяване на изискуемите от закона реквизити, като тяхно задължително съдържание. Посочена е датата на простъпката, като при описанието и изрично е обозначено, че дължимото възнаграждение за месец април не е било заплатено до датата 10.05.2021г., определена съобразно договореното между страните по вече прекратеното трудово правоотношение, с фиксиране и на мястото –транспортното предприятие. Съгласно чл.270, ал.3 КТ, „трудовете възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка“. Видно от доказателствата за покъсното заплащане на дължимото възнаграждение – на 18.08.2021г., същото е извършено по банков път, съобразно предвиденото в посочената правна норма предложение последно – „по писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка“. Предвид това не е налице неспазване изискването за посочване на място или неговото неправилно определяне. Обстоятелствената част на обвинението е достатъчно конкретизирана и ясна и се припокрива с цифровото изражение на нарушението – чл.128, т.2 КТ.

Фактът на извършената административна простъпка, намерила израз в ненавременното заплащане на следващото се трудово възнаграждение за месец април 2021г. стаж, е установен по несъмнен начин при съпоставяне и анализа на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Налице е правилно приложение на материалния закон откъм квалифициране на деянието, като съдът не споделя доводите на защитата досежно неприменимостта на санкцията по чл.414, ал.1 КТ при неизпълнение на задължението от страна на работодателя да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа в установените срокове – в случая съобразно договора. Нормата на чл.399 КТ изрично регламентира, че цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение, се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика.

По въпроса за компенсиране на вредите, за които се твърди, че са били причинени от работника на работодателя, следва да се отбележи, че е недопустимо прихващане на средствата за полагащото се на работника трудово възнаграждение със суми, представляващи остойностяване на причинена от него вреда при или по повод изпълнение на работата му. Имуществена отговорност на работника е предвидена на отделно основание – в чл.210 КТ като ограничена, която се осъществява въз основа на издадена от работодателя заповед, с която се определя основанието и размера на отговорността, а пълната имуществена отговорност се осъществява по съдебен ред и при нея удръжки могат да се правят само въз основа на влязло в сила съдебно решение, съобразно правилото на чл.211КТ.

Исканите от процесуалния представител на административно-наказващия орган при Дирекция „Инспекция по труда“ – С. разноски за юрисконсултско възнаграждение се следват съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.5 вр. ал.3 и ал.1 ЗАНН, а именно, че в съдебните производства пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ. В конкретния случай, с оглед изхода на делото, за осъщественото процесуално представителство пред настоящата инстанция, съгласно чл.3, ал.1, т.2 от Наредбата за заплащането на правната помощ (издадена на основание чл.37, ал.1 от ЗПП) вр. чл.21, т.3 от Закона за правната помощ и на основание чл.27е от Наредбата вр. чл.143, ал.4 АПК, ТД-жалбоподател следва да заплати на Д „ИТ“- С. разноски в размер на 80.00 (осемдесет) лева.

По горните съображения и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 19-001258/02.06.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.С., с което на ЕТ „Д. - В. И.“ с.А., общ.А., обл.С., ЕИК, на основание чл.414, ал.1 КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл.128, т.2 от Кодекса на труда.

ОСЪЖДА ЕТ „Д. - В. И.“ с.А., общ.А., обл.С., ЕИК, да заплати на Главна дирекция „Инспекция по труда“ разноски в размер на 80.00 (осемдесет) лева за процесуално представителство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр.С., по реда на Административно-процесуалния кодекс, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – С.: _____